

kendtgørelse i Lovtidende, § 2, nr. 1, dog først den 2. januar 1999. Heri er indeholdt, at ministeren forventer lovforslaget vedtaget i tide inden jul. Nu er der lidt formildende ved det, for når man kigger i bemærkningerne på side 17, så står dér den tekst, der burde have stået i paragraffen, siger jeg til de kære forfattere, der står nemlig om lovforslagets § 2, nr. 1, at den tidligst – ikke først – træder i kraft 2. januar 1999; formentlig skulle der også i paragraffen have stået tidligst.

Jeg kan altså ikke love ministeren, og for øvrigt vil jeg gå lidt videre og sige, at jeg kan ikke forestille mig, at dette forslag kan være gennemført inden jul. Foreløbig har vi endnu ikke fået alle høringssvar, og jeg mener, det vil være ganske urimeligt, når der har været den tid, der har været til det i huset hos ministeren, at komme her og sige til Folketinget i en i øvrigt meget travl periode, at nu har det at gøre det punkt færdigt. Men det bliver vi nok enige om, det løser sig vel nok, og der bliver ingen, der kommer i nød af den grund.

Vi tilsiger meget velvillig behandling, men vil altså have mulighed for at stille spørgsmål og se svarene på spørgsmål også fra anden side, før vi eventuelt kan komme med det endelige betænkningssbidrag eller bare sige ja tak til lovforslaget.

Søren Søndergaard (EL):

Ja, vi har jo den her tradition for med jævne mellemrum at behandle stramninger i udlændingeloven, og man kan sige, at de her stramninger måske er forudsigelige, eftersom de for de flestes vedkommende er fremsat som følge af revisionsbestemmelser fra tidligere lovændringer.

Alligevel er vi på nogle punkter en lille smule overraskede, for lige så lidt som det kan komme bag på Folketinget, at de her ændringer måtte komme, lige så lidt kan det være kommet bag på ministeren. Så meget desto mere besynderligt synes jeg det er at læse det her lovforslag.

Forslag om disse ændringer fremsættes, fordi man fra Folketingets side i sin tid ønskede, at der skulle være en periode, hvor myndighederne kunne gøre deres erfaringer med de nye bestemmelser, og herefter skulle der ske en vurdering af disse erfaringer. Og hvad ser vi så, når vi kigger på lovforslaget? Jeg har ikke set høringssvarene, der skulle være kommet i dag; jeg har været hernede, så dem kan jeg ikke forholde mig til. Vi ser, at ministeren foreslår, at

alle de ændringer, der er indført, fortsætter. Hvorfor? Primært fordi det synes ministeren. Ikke noget om at fortælle, hvordan praksis har været, hvilke problemer der har været med forslagene, hvad de berørte parter måtte mene om dagligdagen med de mange ændringer. Ministeren skriver i bemærkningerne, at myndighederne ikke har haft bemærkninger til lovgrundlaget. Men hvad erfaringerne med praksis har vist, kunne det være rart om vi havde fået frem og kunne tage stilling til og ikke bare høre en stillingtagen til selve grundlaget.

Jeg vil her ligesom hr. Arne Melchior komme med lidt brok over, at der endnu en gang først sker en afsendelse til høring, samtidig med at lovforslaget bliver fremsat. Vi har tidligere kritiseret det ligesom andre partier. Det er åbenbart ikke noget, der har hjulpet indtil videre.

Hver enkelt af de ændringer, der er, kan selvfølgelig tages op. Det vil jeg ikke gøre. Det vil jeg love ministeren at vi vil gøre i udvalget. Men jeg vil komme med en bemærkning til et af forslagene, nemlig spørgsmålet om Flygtningesnævnet. Det blev ændret i sin opbygning i 1995, hvor en række nye procedurer blev indført, bl.a. blev det tilladt, at formanden og næstformanden kunne afgøre genoptagelsesansøgningen alene. Hvordan har denne ordning, som må siges at være temmelig vidtgående i forhold til tidligere praksis, fungeret?

Det er muligt, at det fremgår af høringssvarene, men i forhold til loven fremgår det ikke, om det overhovedet er blevet undersøgt, og om der har været en praksis, som gør, at vi nu kan skride til den revision, der er lagt op til.

Ud over revisionsbestemmelserne er der også nogle nye tilføjelser: oprettelse af et fotoregister af asylsøgere. Det præsenteres som en serviceforanstaltning for asylsøgerne: Det vil være godt at kunne gemme billederne i registrene, for så skal man ikke ulejlige ansøgeren med den lange rejse til Sandholmlejren for at få taget et nyt billede til senere lejlighed. Det er jo næsten rørende.

Men den egentlige begrundelse er selvfølgelig – som vi også hører – at politiet gerne vil have de billeder for at kunne fastslå identiteten. Men jeg mangler fortsat en klar begrundelse for behovet. Allerede nu tager man jo fingeraftryk til det samme formål. Det er jo en betydelig mere sikker identifikationsmåde end et billede. Hvad skal man så med et foto?

Man kan selvfølgelig gætte sig til svaret: Det er praktisk, hvis man skal efterlyse folk, måske